Colegiul Tehnologic Grigore Cerchez

TIMP ŞI SPAȚIU

REVISTA CERCULUI DE ISTORIE-GEOGRAFIE „VALAHIA”

NR. 1 / IUNIE 2017

ISSN 2559 - 4516
ISSN–L 2559 - 4516

REDACŢIA:

REDACTOR COORDONATOR,
Prof. Nicoleta-Doina Nedelea

REDACTOR-ŞEF,
Prof. Daniela Petre

REDACTOR-ŞEF ADJUNCT,
Prof. Vasilica Stan

FOTOREPORTER:
Cosmin Lifu

REDACTORI ISTORIE:
Cătălin Apostol
Mihai Paiu

REDACTORI GEOGRAFIE:
Adrian Chiriţă
Cristian-Andrei Pîrlea

REDACTORI SOCIO-UMANE:
Diana Mocanu
Andreea Stoicescu

REDACTORI TURISM:
Beatrice Dobre
Eleni Haliandrou

REDACTORI GASTRONOMIE:
Petrişor Stan
Ştefania El Yazami

„Timp şi spaţiu” este o publicaţie trimestrială, cu apariţie în lunile martie, iunie, septembrie şi decembrie, care are ca obiectiv major crearea unui spaţiu de manifestare a creativităţii elevilor care au iniţiat cercul de istorie-geografie „Valahia”, a profesorilor şi elevilor Colegiului Tehnologic „Grigore Cerchez” care vor să devină colaboratori ai cercului, dar şi un spaţiu pentru diseminarea exemplelor de bună practică prin activităţile organizate pe parcursul anului şcolar.

CUPRINS

- **CĂLĂTORIE ÎN TIMP**
- **DESCOPERĂ ROMÂNIA!**
- **TRADIŢII ŞI OBICEIURI PE GLOB**
- **CĂLĂTORIE ÎN SPAŢIUL ... GEOGRAFIC**
- **TRASEE TURISTICE**
- **CĂLĂTORIE ÎN TIMP ŞI SPAŢIU**
- **ŞTIAŢI CĂ?....**
- **SURPRIZELE NUMĂRULUI**
- **TRADIŢII GASTRONOMICE**
- **REŢETA NUMĂRULUI**
- **RECOMANDAREA REVISTEI**

❖ CĂLĂTORIE ÎN TIMP

Grigore Cerchez
inginer, profesor şi arhitect

Cristian-Andrei Pîrlea
clasa a IX-a D
Profesor coordonator Nicoleta-Doina Nedelea

Povestea Colegiului Tehnologic „Grigore Cerchez” începe odată cu secolul al XX-lea, când Ecaterina şi Emanoil Pache Protopopescu, primar al Bucureştiului între anii 1888-1891, pun bazele clădirii, în anul 1908. Din anul 1926, clădirea intră în posesia Camerei de Comerţ şi Industrie, care va înfiinţa aici o Şcoală de Arte şi Meserii în anul 1931, funcţională până la instaurarea regimului comunist. Profilul tehnic este păstrat şi în perioada comunistă prin înfiinţarea unei Şcoli de ucenici care va funcţiona între 1966-1976, apoi a Liceului Industrial „Autobuzul”.

În anul 1998 numele liceului este schimbat în „Grigore Cerchez”, unul dintre celebrii arhitecţi din România anilor 1900-1920, ca o recunoaştere a meritelor pe care le-a avut în construirea şi renovarea clădirii.

Placă de la aniversarea unui secol de existenţă
(fotografie de Cosmin Lifu)

Grigore Cerchez s-a născut pe 5 octombrie 1850 şi a decedat în anul 1927. Este cunoscut ca inginer, profesor şi arhitect român.

Tatăl său, maiorul Pandele Cerchez (1813-1859), era fiul ispravnicului de Prahova Scarlat Cerchez. Mama, Elisa Lahovary (1828-1903), era fiica clucerului Iancu Lahovary din Râmnicu Vâlcea. În anul 1960, după moartea tatălui, când viitorul arhitect avea doar 10 ani, se mută cu mama şi cei patru fraţi în Bucureşti.

Între 1866-1870 urmează cursurile liceale în Paris, apoi École Centrale des Arts et Manufactures de la Paris între 1870-1873.

A marcat istoria arhitecturii româneşti, realizând lucrări în stil neoclasic, eclectic, neogotic, neoromânesc sau brâncovenesc.

inginer-arhitect:

-în perioada 1874-1879 a ocupat funcţia de inginer-şef al Capitalei;

-membru al Societăţii de arhitecţi şi ingineri în 1876;

-membru al Societăţii Politehnice în 1876;

-realizează Planul de sistematizare al oraşului cu ocazia canalizării Dâmboviţei în anul 1883;

-arhitect al Ministerului Lucrărilor Publice în anul 1891;

-preşedinte al Societăţii Arhitecţilor Români între 1913-1918.

organizator al serviciilor unor instituţii publice:

-primar interimar al Bucureştiului în perioada aprilie-mai şi 1 august-21 noiembrie 1886;

-membru în Consiliul de Administraţie al C.F.R. şi Societăţii Române de Construcţii şi Lucrări Publice în anul 1889;

-Director general al Poştelor între 1905-1908.

profesor:

-primul curs de mecanică elementară la Şcoala Militară în 1875;

-profesor de geodezie, tehnologie şi construcţii la Şcoala de Poduri şi Şosele între 1880-1920;

-profesor la Şcoala Superioară de Arhitectură în 1897.

expert:

-membru în Comisia Tehnică Consultativă a Ateneului între 1886-1888;

-membru în Comisia Monumentelor Istorice în 1900, 1913-1927;

-membru al juriului concursului Gării Centrale în anul 1892.

Pregătirea şi bogata experienţă în construcţii au făcut să îndeplinească cu succes numeroase funcţii: inginer-arhitect, organizator al serviciilor unor instituţii publice, restaurator, profesor, expert.

Conform „Monitorului Comunal al Primăriei Bucuresci” din 14 decembrie 1886, Grigore Cerchez face parte din Consiliul Comunei, fiind ales, prin vot secret, ajutor de primar.

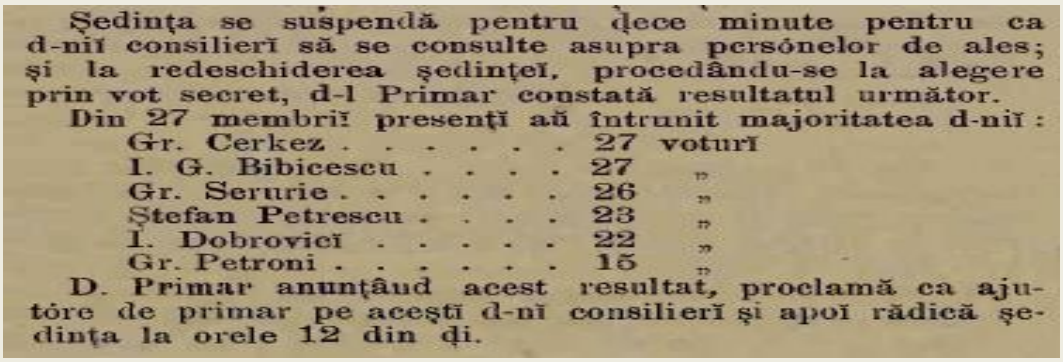

Şedinţa se suspendă pentru dece minute pentru ca d-nii consilieri să se consulte asupra persónelor de ales; şi la redeschiderea şedinţei, procedându-se la alegere prin vot secret, d-l Primar constată resultatul următor.

Din 27 membrii presenţi aŭ întrunit majoritatea d-nii:

Gr. Cerkez	27	voturi
I. G. Bibicescu	27	„
Gr. Serurie	26	„
Ştefan Petrescu	23	„
I. Dobrovicĭ	22	„
Gr. Petroni	15	„

D. Primar anunţâud acest resultat, proclamă ca ajutóre de primar pe aceştĭ d-nĭ consilierĭ şi apoĭ rădică şedinţa la orele 12 din ḍi.

(https://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/9/9a/Monitorul_Prim%C4%83riei_Bucure%C8%99ti_1886-12-14%2C_nr._49.pdf)

În ziua de 26 februarie 1891, în localul Serviciului tehnic al primăriei bucureştene, 24 de arhitecţi, printre care s-a aflat şi Grigore Cerchez, au decis înfiinţarea Societăţii Arhitecţilor Români.

În cadrul primului congres al tuturor arhitecţilor din România, care a avut loc între 25-26 februarie 1916, au fost urmărite: crearea unui Consiliu Superior de Arhitectură; instituirea unui regulament pentru concursurile publice pentru proiectele de clădiri „de orice gen"; reglementarea şi unificarea serviciilor de arhitectură ale statului, judeţelor şi comunelor; încredinţarea proiectelor de arhitectură numai arhitecţilor din România; expertizele judiciare referitoare la clădiri să fie atribuite numai arhitecţilor; renunţarea la proiectele-tip pentru clădirile mai importante, care puteau fi întocmite pentru lucrările de mai mică anvergură şi importanţă. A fost chiar desemnată o comisie alcătuită din 10 arhitecţi, care să întocmească memoriile corespunzătoare acestor revendicări, printre aceştia fiind şi Grigore Cerchez.

Grigore Cerchez este cel care a realizat proiectul de canalizare a Dâmboviţei, extinderea Palatului Regal de la Cotroceni şi amenajarea interioarelor lui, dar şi construcţia de şcoli, reşedinţe private, chiar monumente funerare.

„Prima lucrare edilitară de mari proporţii în Bucureşti a fost rectificarea şi adâncirea cursului Dâmboviţei. Planurile fuseseră întocmite de arhitectul Grigore Cerchez", afirmă Constantin C. Giurescu în *Istoria Bucureştilor.*

(http://1.bp.blogspot.com/_kwi-UZY3-as/SaKBKEBkE1I/AAAAAAAABWg/BPaU7DsMotI/s400/Dambovita.jpg)

Arhitectul Grigore Cerchez a reconceput aripa nordică a Palatului Cotroceni în stil naţional romantic, adăugând o sală mare, cu o terasă deasupra şi două foişoare cu coloane. Marele salon alb (Marele salon de recepţii) a luat naştere la iniţiativa Reginei Maria şi a fost obţinut din comasarea a două încăperi de dimensiuni mai reduse: Salonul de recepţii (stil Garnier Opera) şi Marea Sufragerie (stil renaştere franceză), cea în care la 14-27 august s-a semnat intrarea României în Primul Război Mondial. În Salonul Cerchez sunt expuse piese de mobilier specifice artei spaniole.

Palatul Cotroceni
(https://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/3/35/Palatul_Cotroceni.jpg)

Salonul Cerchez
(http://www.muzeulcotroceni.ro/viziteaza/poze_tur_virtual/09_salon_cerchez.jpg)

Numele său este legat de Şcoala Superioară de Arhitectură (1912-1927), Academia de Studii Economice (a participat la proiectare în anul 1913), Teatrul Comedia, actual Odeon(1911), Castelul Cantacuzino din Bușteni (1911), Casa Dissescu de pe Calea Victoriei (1910-1912), fațada Muzeului Naţional de Istorie Naturală „Grigore Antipa” (1904-1908), vila numismatului Mihail C. Suţu din Constanţa, Casa Lahovary (1906-1919).

Casa arhitectului Grigore Cerchez s-a aflat pe Calea Victoriei colţ cu strada Sevastopol, în perioada comunistă aici fiind sediul Uniunii Artiştilor Plastici din România. A fost afectată de cutremurul din 1977, fiind apoi demolată.

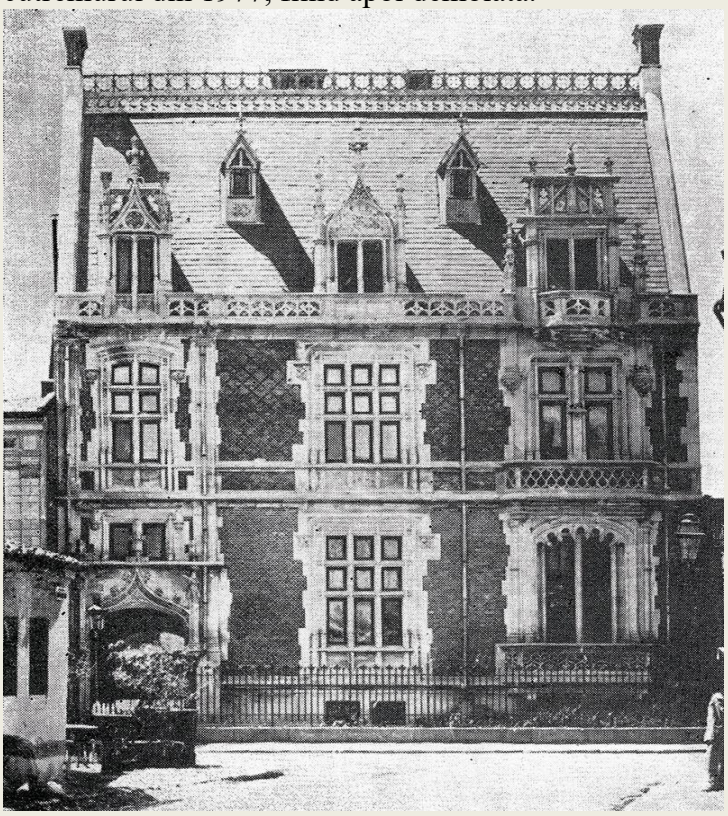

Bibliografie:
Giurescu, Constantin C., *Istoria Bucureştilor*, Editura Vremea, Bucureşti, 2009.
http://www.grigorecerchez.ro/
https://ro.wikipedia.org/wiki/Grigore_Cerchez
http://arhivadearhitectura.ro/arhitecti/grigore-cerkez/
http://arhitectura-1906.ro/2016/12/societatea-arhitectilor-romani-si-statutul-arhitectului/
https://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/9/9a/Monitorul_Prim%C4%83riei_Bucure%C8%99ti_1886-12-14%2C_nr._49.pdf

❖ DESCOPERĂ ROMÂNIA!

Delta Dunării

Diana Mocanu
clasa a XI-a A

În vacanţă, eu şi colegii mei am fost într-o superbă excursie în Delta Dunării, excursie organizată de doamna noastră profesoară de istorie, Veronica Bordei.

Am văzut locuri superbe, am aflat lucruri necunoscute pînă acum, a fost o excursie deosebită, iar asta s-a datorat, după părerea mea, în primul rând ghidului nostru, adică doamnei profesoare.

Vreau să vă împărtăşesc puţin despre toate cele văzute ...

Delta Dunării s-a format la vărsarea fluviului Dunărea în Marea Neagră şi are ca vecin în partea de sud-vest Podişul Dobrogei. La nord, braţul Chilia formează graniţa cu Ucraina, iar în est Marea Neagră îşi leagănă valurile spre nemărginirea albastră.

Deşi ne aşteptam ca primăvara să ne strice planurile de vizitare, totuşi vremea a fost plăcută, iar clima temperată specifică stepelor pontice şi moderată de vecinătatea mării ne-a lăsat o impresie de neuitat. Se ştie că Delta Dunării este considerată locul cu cele mai puţine precipitaţii din România, astfel încât nu ne-am făcut mari probleme că ploaia ne-ar putea încurca planurile. Cu toate acestea, în timpul expediţiei cu vaporul prin deltă am avut ocazia să prindem câţiva fulgi de nea, care au creat o privelişte minunată.

Şi pentru că am început să povestesc despre plimbarea cu vaporul, să ştiţi că spaţiile acvatice foarte întinse sunt întrerupte de insule nisipoase, acoperite în diferite grade cu vegetaţie, sunt pline de specii de insecte, reptile, păsări, mamifere şi bineînţeles peşti.

Când am văzut minunatul peisaj din deltă am încercat să aflu cam câte specii există aici şi am citit că sunt peste 1830 specii de plante, peste 2440 specii de insecte, 91 specii de moluşte, 11 specii de reptile, 10 specii de amfibieni, 320 specii de păsări şi 44 specii de mamifere, foarte multe dintre acestea fiind declarate monumente ale naturii. Şi să nu uităm că în apă trăiesc 133 specii de peşti. Toate aceste specii de floră şi faună constituie o importantă resursă ştiinţifică şi economică.

Din punctul meu de vedere, aceasta a fost cea mai reuşită excursie din anii de liceu. Sper că am reuşesc să vă stârnesc şi vouă curiozitatea, astfel încât să vizitaţi acest loc magic, de o deosebită frumuseţe.

Fotografii realizate de Cosmin Lifu

❖ TRADIŢII ŞI OBICEIURI PE GLOB

Casa tradiţională în Oltenia

Material realizat de elevii
David Enache, Beatrice Dobre şi Andreea Păsărelu
clasa a IX-a D
Prof. coordonator Daniela Petre

Gospodăria ţărănească specifică acestui ţinut s-a individualizat de-a lungul timpului, principalul material de construcţie fiind lemnul de stejar. Soclul înalt, coloanele şi arcadele sunt lucrate din piatră şi cărămidă, însă apare tot mai des acoperişul din tablă şi ţiglă în locul şindrilei.

Casă de bârne din Oltenia
(http://3.bp.blogspot.com/tihO4lOdnrU/Vk7yMKIfvEI/AAAAAAAACfc/gj0y5lP7wjE/s1600/Traditii%2Bsi%2Bobiceiuri%2Bdin%2BOltenia-casa%2Btraditionala.jpg)

Planul casei este format din tinda situată în mijlocul casei şi două, trei sau patru încăperi dispuse în linie şi separate de pe prispă. Prispa se poate întinde pe una, două sau trei laturi.

Planurile vechilor case sunt caracterizate prin existenţa prispei parţiale şi a camerei supradimensionate, adică sunt cuprinse o tindă şi o cameră cu o singură intrare. Plafonul încăperilor este alcătuit din grinzi aparente şi scânduri de brad. Pereţii sunt lipiţi cu lut şi văruiţi pe deasupra, iar pardoseala este realizată din pământ bătut.

La casele mai recente, planul s-a amplificat prin adăugarea unei alte încăperi de cealaltă parte a tindei. Acest plan cuprinde o tindă şi două camere de locuit, având în partea din faţă o prispă care se întinde pe toată latura longitudinală a casei.

În interior, masa joasă, rotundă, cu trei picioare există în majoritatea caselor ţărăneşti. Un element vechi este reprezentat de vatra liberă cu coş suspendat, care are un loc deosebit în locuinţă, loc ce se diferenţiază în funcţie de zonă.

Mobilierul se compune din paturi şi laviţe de scânduri cu picioarele înfipte în pământ sau laviţe realizate dintr-o scândură fixată între bârnele pereţilor şi o ladă de zestre.

Tinda în care se află vatra, serveşte ca bucătărie, cameră diurnă, loc pentru servit masa, cămară, iar în trecut aici stăteau cloştile cu pui.

Interior casă tradiţională din Oltenia
(https://s-media-cache-ak0.pinimg.com/originals/18/cb/57/18cb57684304d74b6c5c2e3d5e1587ae.jpg)

Dintre obiectele de interior cu funcţie decorativă se remarcă în mod deosebit lăzile de zestre, cât şi trocurile pentru mălai. Decorul lăzilor atrag imediat privirea, fiind format din combinaţii de linii drepte de culoare roşu şi negru.

Pereţii sunt acoperiţi cu ţesături de o cromatică inegabilă. În zilele de sărbătoare paturile sunt acoperite cu scoarţe din lână în dungi. Pe pereţii din dreptul patului sunt aşezate scoarţe peste care se agaţă în cuie două sau trei ştergare din bumbac sau borangic, înnodate la mijloc, cu capetele lăsate sa cadă liber în jos.

❖ CĂLĂTORIE ÎN SPAŢIUL ... GEOGRAFIC

Poluarea râurilor României

Cristian-Andrei Pîrlea
clasa a IX-a D

Mergând într-o excursie cu părinţii mei am avut ocazia să trec pe lânga râul Jiu. Mi-a atras imediat atenţia mulţimea de gunoaie care pluteau aproape de malul râului. Sticle, hârtii, resturi de mâncare, toate aruncate de oameni care nu se gândesc ce rău îi fac naturii, cât o chinuie şi cum o îmbolnăvesc.

Tot ce am gândit atunci se referea la faptul că poluarea apei este un lucru rău, în loc să avem o ţară frumoasă, cu peisaje superbe şi râuri curate, suntem nevoiţi să oftăm, să ne întristăm atunci cand natura plânge.

Noi, oamenii, suntem cei care aruncăm gunoaiele. Noi suntem cei care facem să arate aşa un râu din Romania.

În loc să păstrăm curat tot ceea ce ne oferă natura, noi stricăm tot. Parcă nu ne place frumuseţea naturii, parcă nu ne place apa curată a rîurilor, parcă nu ne plac aleile parcurilor sau poienile însorite ale pădurilor.

Natura este minunată, ne oferă peisaje frumoase, aer curat, flori, fructe, umbră atunci când afară este arşiţa în toi, apa cristalină a izvoarelor, albastrul cerului senin, galbenul spicelor de grâu. Toate aceste lucruri minunate pot fi admirate de noi. Dar pentru asta trebuie sa facem un lucru simplu, să nu mai aruncăm gunoaiele pe unde apucăm pentru că avem tomberoane pe strazi, în parcuri, la şcoală, în locurile turistice.

Fotografie realizată de Cristian-Andrei Pîrlea

❖ TRASEE TURISTICE

Excursie la Horezu

Material realizat de elevii
Ştefania Nedelciu şi Cătălin Apostol
clasa a IX-a D
Prof. coordonator Daniela Petre

Traseu turistic: Râmnicu Vâlcea - Episcopia Râmnicului şi Casa Memorială Anton Pann, Mânăstirea Hurezi, Peşterile Polovragi şi Muierii, Mănăstirea Polovragi, Horezu - atelier de ceramică.
Durata excursiei: 1 zi.

În partea de apus a pitorescului oraş Râmnicu Vâlcea, la poalele pădurii de fag şi tei, este situată reşedinţa ***Episcopiei Râmnicului***. Aici au fost ridicate de-a lungul timpului trei biserici, mai multe corpuri de clădiri şi s-a plantat o frumoasă livadă. Colţul acesta de oraş a fost de-a lungul veacurilor şi rămâne în continuare un loc de reculegere pentru sufletele credincioşilor.

Casa Memorială „Anton Pann” este un monument de arhitectură urbană, construit la jumătatea secolului al XVIII-lea. Expoziția a fost amenajată pentru a ilustra interiorul unei modeste locuințe de târg de la mijlocul secolului al XIX-lea, aici fiind prezentate piese de mobilier (divan, bibliotecă, masă, scaune), obiecte decorative din cositor, alamă, alpaca**.** În a doua încăpere a expoziţiei este prezentat un interior în care se află mobilier pictat, specific zonei transilvănene, evidenţiind legătura pe care Anton Pann a avut-o cu acest colţ de ţară. În ultima încăpere a muzeului sunt prezentate lucrări muzicale, culegeri de folclor, poezii şi povestiri ale lui Anton Pann.

Mânăstirea Hurezi a fost construită între anii 1690 și 1693 după modelul Bisericii episcopale a Mănăstirii Curtea de Argeș. Fațadele sunt decorate cu panouri dreptunghiulare și firide ornamentale cu cercuri. Ancadramentul ușii de intrare este din marmură sculptată. Biserica adăpostește un deosebit de valoros ansamblu de pictură murală, o galerie de portrete ale Brâncovenilor, Basarabilor și ale Cantacuzinilor.

Peştera Polovragi se găseşte în Munţii Căpăţânii, pe malul Olteţului, la o altitudine de 670 m, pe teritoriul comunei Polovragi, între localităţile Horezu şi Baia de Fier. Pădurea prin care treci ca să ajungi la peşteră este o arie naturală protejată pentru castanul comestibil şi vegetaţia de tip mediteranean. Este o peşteră caldă şi umedă, care adăposteşte o colonie de lilieci.

Peştera Muierii se află în comuna Baia de Fier, pe marginea sudică a Masivului Parâng. Peştera are o lungime de aproximativ 7 000 de metri şi este dispusă în 4 niveluri. Primele informaţii scrise despre peşteră datează din anul 1870, când a fost menţionată de arheologul Alexandru Odobescu. În anul 1952, aici au fost descoperite fragmente de oase provenind cel mai probabil de la trei indivizi diferiţi, ce au fost recent datate de către cercetători ca având o vechime de aproximativ 30 000 ani.

Mănăstirea Polovragi are o vechime de 500 de ani, fiind sfinţită în anul 1505. Este amplasată în apropierea Cheilor Olteţului. Construită în stil bizantin, de o parte şi de alta a intrării în pridvor pot fi admirate cele două reprezentări, iconografice, unice în România, ale mănăstirilor româneşti închinate la Sfântul Munte Athos. Chiliile şi celelalte încăperi ale mănăstirii sunt orânduite în jurul bisericii pe laturile de est, sud şi vest, formând alături de zidul de incintă de pe latura de nord o adevărată cetate de apărare. Intrarea în incintă se realizează pe latura de sud printr-o poartă masivă deasupra căreia se înalţă clopotniţa ridicată în epoca lui Constantin Brâncoveanu.

Atelierele de ceramică din Horezu se înşiră de-a lungul drumului. Meşteşugul prelucrării lutului s-a transmis de-a lungul timpului prin intermediul familiilor de olari, care au reuşit să îl menţină viu în vatra strămoşească. Ceramica are un caracter propriu, unitar, bine definit prin formă, decor, tehnică şi colorit (castroane, farfurii, oale, ulcioare, căni, cești de ţuică, de diferite mărimi, de uz casnic sau decorative).

Material realizat cu ajutorul
https://ro.wikipedia.org

❖ CĂLĂTORIE ÎN TIMP ŞI SPAŢIU

Cum te conving elevii să organizezi activităţi…

Prof. Nicoleta-Doina Nedelea

Concursul de jurnalism „Când geografia întâlneşte istoria în Bucureşti”, organizat cu ocazia sărbătoririi Zilei Mondiale a Zonelor Urbane, putem spune că a avut succes dacă ne raportăm la cei 40 de elevi din clasele a IX-a D, a X-a D, a XI-a A, a XI-a B, a XI-a C, a XI-a F care au participat cu lucrări. Acest lucru dovedeşte uriaşul potenţial de care putem dispune în realizarea unor activităţi extracurriculare ce pot contribui la descoperirea unor talente şi dezvoltarea unor abilităţi ale elevilor. Când am hotărât organizarea acestui concurs am urmărit implicarea elevilor în explorarea orizontului local şi dezvoltarea interesului pentru trecutul localităţii. Am fixat ca obiective ale activităţii dezvoltarea spiritului de observaţie şi investigare, stimularea comportamentului creativ, conştientizarea apartenenţei la comunitatea locală, dar şi promovarea spiritului de competiţie deoarece am organizat un concurs între elevii claselor la care predau istorie şi geografie.

Şi concursul a ieşit, cu ajutorul colegelor mele, doamna profesoară de limba şi literatura română Lazăr Maria (director adjunct în acel moment) şi doamna profesoară de geografie

Pandelescu Alina, cărora le mulţumesc mult pentru că au avut răbdarea să citească şi să noteze numărul mare de lucrări ale elevilor. Juriul, din care am făcut parte şi eu, a avut drept criterii de notare a lucrărilor: respectarea temei concursului, încadrarea în spaţiul stabilit, respectiv 1 pagină format A4, aspectul vizual al lucrării, corectitudinea informaţiei utilizate, respectarea normelor de ortografie şi punctuaţie, corectitudinea şi coerenţa exprimării, originalitatea lucrării.

Două lucruri nu au ieşit cum trebuie. Adunarea lucrărilor a durat mai mult decât prevăzusem şi de aceea nu am reuşit să fac o premiere a lucrărilor care au fost apreciate cu punctaj mare. După terminarea concursului, am realizat că dorinţa elevilor de a participa la activitate nu trebuie ignorată, dar organizarea acestor activităţi ar putea fi făcută într-un cadru organizat, astfel încât să existe mai multe persoane implicate, care să poată împărţi sarcinile stabilite pentru desfăşurarea în bune condiţii.

În acest fel a luat naştere ideea înfiinţării unui cerc de istorie-geografie pentru elevii care doresc să se implice activ în organizarea unor activităţi extracurriculare, doresc să aprofundeze cunoaşterea orizontului local, să aprofundeze cunoştinţele primite la orele de curs, să le descopere înţelesuri noi, să le integreze în ansamblul cunoştinţelor pe care le au, să-şi însuşească tehnicile de cercetare şi să-şi formeze deprinderi de investigare.

Organizarea a durat câteva luni, dar, la data de 1 februarie 2017, 2 profesori şi 11 elevi din Colegiul Tehnologic „Grigore Cerchez” au pus bazele Cercului de istorie-geografie „Valahia”. În luna următoare ni s-au alăturat încă 1 profesor şi 4 elevi. Şi asta ne-a făcut să sperăm să că vom căpăta forţe proaspete la reorganizarea din anul şcolar următor.

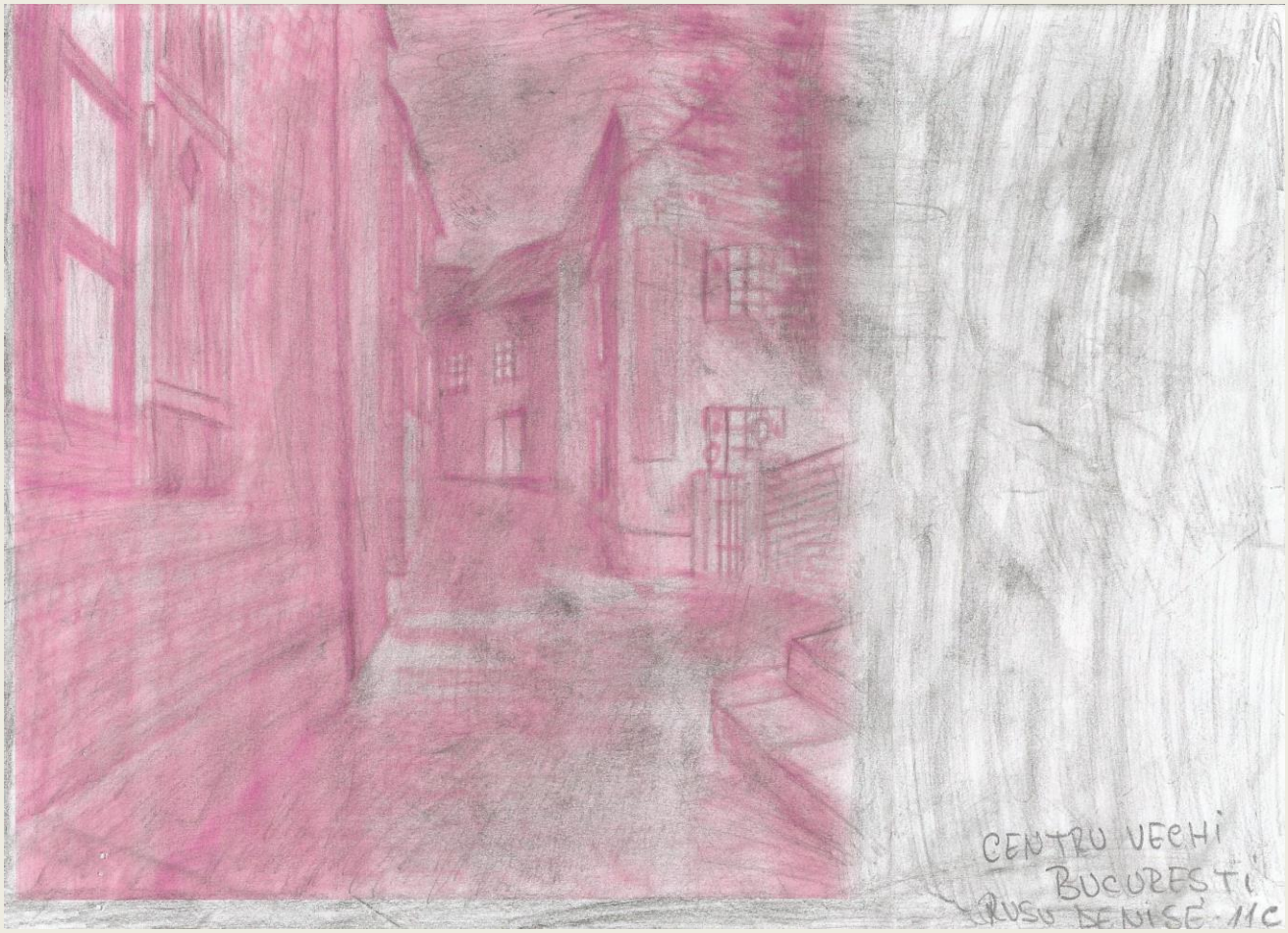

Centrul Vechi văzut de eleva Denise Rusu din clasa a XI-a C

Dobre Andrea
Clasa a XI-a C

Când geografia întâlnește istoria în București
~ Centru Vechi ~

Într-un decor de epocă, păstrând ascunsă multe istorie a Bucureștiului de altă dată, Centru vechi reprezintă astăzi punctul 0 al distracției din București. Cu peste 100 de locații ce își așteaptă zilnic clienții, tineri sau vârsnici, strada Lipscani este cea care împrumută denumirea întregii zone situată între Piața Unirii și Piața Universității și zonei adiacente Centrului Istoric.

Centrul Istoric este una dintre cele mai frumoase zone din București. Pe lângă numeroase terase și magazine special amenajate, zona Centrului Istoric este locul în care găsiți la orice pas monumente, clădiri având arhitecturi speciale, statui, muzee sau teatre.

Toate acestea crează o atmosferă specială, trecătorii simțindu-se într-o altă lume, evadând, parcă pentru câteva minute din cotidian.

Pe Bulevardul I.C. Brătianu, în fața magazinului București, este amplasată una dintre cele mai frumoase statui și un element important de interes turistic - Statuia Lupoaicei.

Centru Vechi - București - km 0 al distracției. Este singura zonă din București unde găsești la un loc distracție, shooping, cultură.

Când se întâlnește istoria cu geografia în București

După părerea mea un loc „bun" de întâlnire pentru cele două ar fi în partea de nord a capitalei României și mai exact în sectorul 1 la intersecția șoselei Kiseleff cu bulevardele Constantin Prezan, Alexandru Averescu și Alexandru Constantinescu.

În acest loc a fost ridicat încă din anul 1922 „Arcul de Triumf", unul din simbolurile binecunoscute ale Bucureștiului. Deși Bucureștiul, capitala României este un oraș aflat în sudul țării, acest monument este important pentru toți românii, fie că sunt din N, din E sau V și nu doar pentru cei din capitală. A fost ridicat în cinstea „Eroilor Neamului" căzuți în Primul război Mondial.

Arcul de Triumf este înscris în lista monumentelor istorice din București.

Alături de alte câteva monumente importante din București, România precum: „Mormântul Eroului Necunoscut" - Parcul Carol, „Catedrala Încoronării" - Alba Iulia, „Crucea Eroilor Neamului" - Munții Carpați, comemorează participarea României la „Primul Război Mondial" alături de „Aliați" la finalul căruia aproape toate teritoriile locuite de români s-au găsit pentru prima dată reunite la un loc.

După părerea mea în jurul „Arcului de Triumf" se poate respira un „aer" încărcat de istorie!

Mărunțelu Mirela Alexandra
Clasa a XI-a B.

Ghețu Andreea - XI C

Arcul de Triumf.

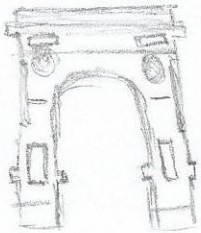

Când geografia întâlnește istoria în București

Orașul **București** a crescut rapid după al II-lea război mondial.

Bucureștiul este capitala țării, cel mai mare oraș și principalul centru politic, administrativ, economic, financiar, bancar, educațional, științific și cultural din România. Orașul are o suprafață de 228 kmp și o populație de 2.021.000 (la 1 ianuarie 1998), 99% din populație fiind urbană. Este al treilea oraș din regiune, după Atena și Istanbul.

Clima: vara este foarte cald (în iulie temperatura medie este de 23°C) și iarna este geroasă (în ianuarie temperatura medie este de -3°C). Precipitațiile sunt rare, în medie de 585 mm pe an, dar au debitul mai ridicat vara.

Orașul a fost pentru prima dată menționat în 1495 ca reședință a domnitorului Țării Românești, Vlad Țepeș. Așezarea are o istorie mult mai veche, mergând până în secolul al XIV-lea.

Denumirea orașului „BUCUREȘTI" a fost dată de un ținăm pe nume Bucur.

Bucureștiul continuă să se dezvolte treptat, ajutat de zăcămintele de petrol și este unul dintre primele orașe luminate cu gaz.

Când geografia întâlnește istoria în București

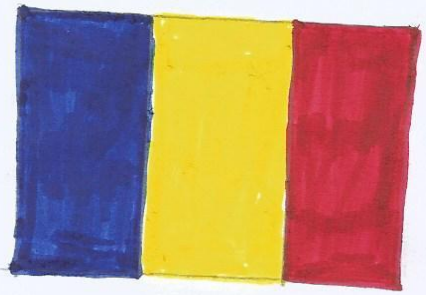

București este capitala României, un important centru politic, economic, comercial, financiar, cultural, turistic și unul dintre marile orașe ale lumii, împărțit administrativ în șase sectoare.

Orașul a fost menționat pentru prima dată în 1459 și a devenit capitala României în 1862.

Arhitectura sa aparte ce reprezintă un amestec între istoric, comunist și modern, reflectă istoria variată a orașului.

În perioada interbelică, arhitectura elegantă și sofisticarea i-a adus titlul de „Micul Paris"

În prezent orașul este modern, dea lungul străzilor sale fiind îmbinată arhitectura veche cu construcțiile moderne. Parcurile, grădinile și spațiile verzi întregesc aspectul de capitală europeană modernă.

Ion Ștefania Georgiana
clasa a XI-F

După înfiinţarea cercului fost organizată şi o expoziţie cu lucrările apreciate la concursul de jurnalism „Când geografia întâlneşte istoria în Bucureşti”, de către elevii care s-au înscris în Cercul de istorie-geografie „Valahia”.

După cum puteţi observa, a mai durat o perioadă şi ne-am convins că putem lansa şi o revistă a cercului şi... sperăm ca, până la sfârşitul anului şcolar, să putem avea şi un site propriu.

❖ ŞTIAŢI CĂ?....

„În ţara noastră prima hartă modernă a fost elaborată de Dimitrie Cantemir” ne spune manualul pentru clasa a IX-a de la editura Corint, autor Octavian Mândruţ.

Pentru că Dimitrie Cantemir este o personalitate care a marcat cultura românilor, are legături şi cu geografia şi cu istoria... să scriem câteva lucruri importante despre el în primul număr al revistei noastre.

Dimitrie Cantemir s-a născut în Moldova, în anul 1673. Fiu al domnitorului Moldovei, Constantin Cantemir, cu cea de a treia soţie, ajunge el însuşi domnitor al Moldovei la moartea tatălui său, în martie-aprilie 1693, când Poarta nu l-a confirmat la domnie, apoi între 1710-1711.

A petrecut mulţi ani la Constantinopol, unde a fost capuchehaie (trimis la Poartă ca garant al fidelităţii) şi a învăţat limbile orientale turcă, persană şi arabă. Dimitrie Cantemir cunoştea şi limbile greacă, latină, italiană, germană, franceză, rusă, s-a iniţiat şi în domeniul cultelor, literaturii, muzicii şi religiei.

Deşi turcii îl considerau de încredere, el îşi manifestă simpatia pentru ruşi, participând la războiul ruso-turc din anul 1711, în urma înfrângerii de la Stănileşti fiind nevoit să plece din ţară împreună cu familia. A trăit la Harkov, Moscova şi Sankt Petersburg, fiind consilierul personal al ţarului Petru cel Mare. A murit în Rusia în anul 1723.

A fost enciclopedist, etnograf, geograf, filozof, istoric, lingvist, muzicolog şi compozitor, ajungând membru al Academiei de Ştiinţe din Berlin.

A scris: *Divanul* (1698), *Istoria Ieroglifică* (1703-1705), *Istoria creşterii şi descreşterii Imperiului Otoman* (1714-1716), *Descriptio Moldaviae* (1714-1716), *Hronicul vechimei a româno-moldo-vlahilor* (1719-1722).

Descrierea Moldovei reprezintă prima prezentare interdisciplinară de geografie, demografie, etnografie, cartografie, istorie a Moldovei. A fost scrisă în limba latină pentru Academia din Berlin şi are trei părţi. Prima parte este consacrată descrierii geografice, fiind prezentate relieful, bogăţiile şi organizarea administrativă a ţării. Partea a două se ocupă de politică, descriind pe larg forma de guvernământ, ceremonialul de la curtea domnească, armata, justiţia, finanţele, clasele sociale şi politice, obiceiurile. Partea a treia este consacrată religiei, culturii, un capitol fiind despre limba şi literatura moldoveană.

În Descrierea Moldovei a fost prezentată harta Moldovei (Tabula Geographica Moldauiae), în manuscris, aceasta fiind prima hartă reală a ţării, conţinând detalii geografice, precum şi informaţii administrative, hartă pe care geograful George Vâlsan a descoperit-o în anul 1926, la Biblioteca Naţională a Franţei din Paris.

Harta lui Cantemir dovedeşte o amplă cunoaştere a teritoriului Moldovei. Elementele de relief, hidrografie şi vegetaţie, localităţile, limitele administrative şi toponimia atestă completa originalitate a lucrării, care nu ar fi putut fi asigurată decât prin contactul nemijlocit cu realitatea din teren şi mai puţin prin preluarea unor elemene din documentele cartografice existente pe atunci.

Munţii sunt reprezentaţi prin movile, iar pădurile prin pomi, fiind însemnate numai în afara zonelor muntoase. Toate sunt exacte şi corespund cu situaţia actuală sau cu ştirile pe care le avem despre trecut.

Reţeaua hidrografică este densă, harta reprezentând râurile principale (Siret, Prut, Nistru) şi afluenţii acestora. Cei mai numeroşi, peste 60, sunt afluenţii de pe dreapta Siretului, apoi vin cei ai Bârladului, Prutului şi Nistrului; nu lipsesc nici râurile care străbat podişul Bugeacului şi se varsă direct în mare. Râurile sunt însă foarte gros reprezentate, conform unei mode din acea epocă.

Localităţile, în număr de 714, sunt redate după categorii - sate, târguri şi oraşe - cu denumirea şi la locul lor, ceea ce dovedeşte că informaţiile respective au fost adunate în timpul numeroaselor sale călătorii prin ţară. Cantemir face împărţirea pe judeţe, aceasta fiind de fapt prima hartă

administrativă a Moldovei: Districtus Czernaucii, Chotini, Dorohoi, Soczavie, Harlev, Sorocae, Nemcii, Kârligătura, Iasiorum, Orchei, Roman, Vaslui, Lupushnal, Bacovii, Tutova, Falcii, Putnae, Cohurlui, Ismaili, Budzak sive Bassarabier

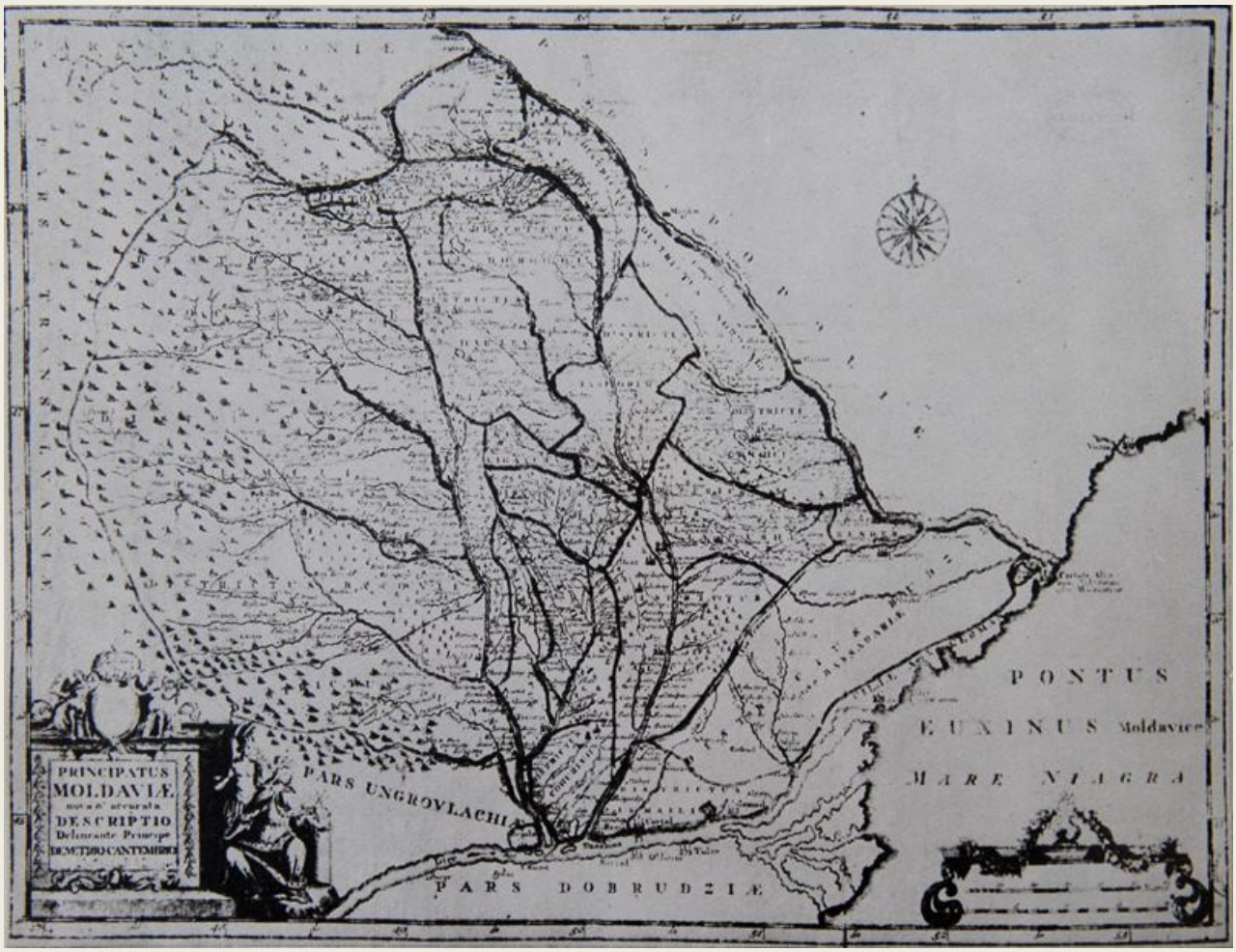

Harta Moldovei întocmită de Dimitrie Cantemir
(https://upload.wikimedia.org/wikipedia/ro/e/e7/Cantemir_1.png)

Bibliografie:
https://ro.wikipedia.org/wiki/Dimitrie_Cantemir
https://ro.wikipedia.org/wiki/Harta_Moldovei_-_Dimitrie_Cantemir

❖ SURPRIZELE NUMĂRULUI

Activităţi, concursuri, premii...

Eleni Haliandrou
clasa a XI-a B

Am fost selectată de doamnele profesoare Petre Daniela şi Simina Andora să particip la ediţia a XIV-a a „Târgului Internaţional al Firmelor de Exerciţiu Bucureşti 2017”, pe data de 5 mai. S-a

format o echipă, din care au făcut parte şi colegii mei Bîrsan Mădălina, Mesdroiu Maria, Lungu Răzvan, echipă care a lucrat materialele publicitare ale firmei, cataloagele şi afişele. Cu o zi înainte de concurs am fost la Colegiul Economic Costin C. Kiriţescu pentru aranjarea standului cu materiale publicitare. Am lucrat din nou în echipă, distrându-ne totodată cu aranjarea standului. A venit şi ziua concursului, când am fost îmbrăcată în costum tradiţional grecesc, am făcut facturi şi am reuşit să câştigăm *MENŢIUNE PENTRU MATERIALELE PUBLICITARE*.

Pe data de 10 mai 2017 am participat la un alt concurs, „Târgul Regional al Firmelor de Exerciţiu Business Charm", alături de Mesdroiu Maria şi Panaite Ioan, care a avut loc la Liceul Tehnologic „Doamna Chiajna". Am fost îmbrăcată într-o rochie de prinţesă şi am câştigat *MISS BUSINESS CHARM 2017*. Echipa noastră a mai obţinut *PREMIUL 1 PENTRU CEL MAI BUN NEGOCIATOR, PREMIUL 3 PENTRU CEL MAI BUN CATALOG* şi *MENŢIUNE PENTRU MATERIALE PUBLICITARE.*

Am fost foarte fericită atunci când am câştigat, iar doamnele profesoare au fost foarte mândre de reuşitele noastre.

A urmat Ziua Porţilor Deschise la Colegiul Tehnologic „Grigore Cerchez”, când am fost invitată să prezint realizările firmei de exerciţiu elevilor care ne vizitau. Alături de laboratorul Firmei de exerciţiu se află laboratorul de geografie. Am fost impresionată nu numai de laborator, dar şi de expoziţiile pe care colegii mei din cercul de istorie-geografie „Valahia” au reuşit să le prezinte musafirilor noştri, astfel încât am hotărât că vreau să fac şi eu parte din cerc.

M-am înscris şi am fost fericită să aflu că vom lansa şi o revistă a cercului. Sunt redactor pentru rubrica de turism, dar v-am povestit cum este cu activităţile, concursurile şi premiile dacă eşti elev la Colegiul Tehnologic „Grigore Cerchez”. Este important să vrei să participi, să vrei să faci şi altceva în afară de participarea la orele de curs. Restul urmează... Şi după cum vedeţi, se lasă şi cu distracţie şi cu premii...

Cu „bobocii” la concurs...

Adrian Chiriţă
clasa a IX-a D

Sfârşitul lunii mai, o zi frumoasă de primăvară şi şase elevi de clasa a IX-a (Apostol Cătălin, Chiriţă Adrian, El Yazami Ştefania, Paiu Mihai, Sîrbu Nicoleta şi Stan Petrişor din clasa a IX-a D) , însoţiţi de doamna profesoară Petre Daniela la Colegiul Tehnic de Industrie Alimentară „Dumitru Moţoc”, unde se desfăşoară Concursul Municipal „Primăvară Dulce Europeană”.

Pentru noi este ceva nou. Spun că este nou, pentru că deşi ne apropiem de sfârşitul anului şcolar, încă nu am înţeles ce înseamnă să fii elev de liceu, încă nu am înţeles ce înseamnă să participi la alte activităţi în afara orelor de curs, încă nu am înţeles ce înseamnă să participi la concursuri. Această plimbare, cum a fost percepută de noi, avea să ne prezinte câte puţin din fiecare lucru neînţeles.

Să fii elev de liceu înseamnă puţin mai multă seriozitate. Veţi vedea în fotografii ce serioşi şi mândri sunt colegii mei. Elevi de liceu!

Să participi la alte activităţi în afara orelor de curs am înţeles ce înseamnă atunci când m-am înscris la cercul de istorie-geografie „Valahia”, recunosc... de dragul doamnei diriginte, profesorul coordonator al cercului. Nu ştiam ce vom face, cu ce ne vom ocupa, credeam că va fi ceva greu, chiar dacă ni se explicaseră obiectivele şi activităţile vizate. Deocamdată, după câteva concursuri, expoziţii, Ziua Porţilor Dechise eu zic că e şi uşor... şi frumos... şi distractiv... Ce va mai fi, vom vedea anul viitor.

Cum este să participi la concursuri în afara şcolii am înţeles cu această ocazie, când am participat la secţiunea Prezentări PowerPoint. Nu am luat niciun premiu, dar să ştiţi că am fost foarte mândru când colegii mei de clasă Stan Petrişor şi Sîrbu Nicoleta care au luat *PREMIUL II* (Stan Petrişor) şi *MENŢIUNE* (Sîrbu Nicoleta) la secţiunea Expoziţie de produse dulci.

Aştept cu nerăbdare anul şcolar viitor. Sunt curios cu ce ne vom mai ocupa la cerc. Şi... acum am şi eu câteva idei pentru activităţi.

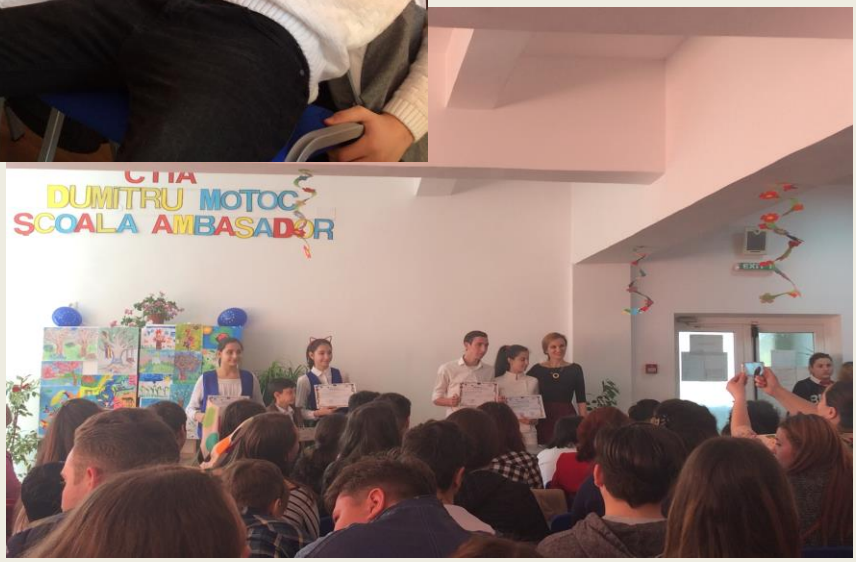

❖ TRADIŢII GASTRONOMICE

Tradiţii gastronomice româneşti

Material realizat de elevii
Cătălina Iurcu, Gabriel Doruleţ-Roşu şi Petrişor Stan
clasa a IX-a D
Prof. coordonator Daniela Petre

Bucătăria tradiţională românească este denumirea pe care o poartă rezultatul sintetizării, în timp, a gusturilor şi obiceiurilor gastronomice specifice poporului român. Ea este diversă, cuprinde nenumărate obiceiuri şi tradiţii culinare, mâncăruri specifice, împreună cu obiceiuri provenite prin intersectarea culturii gastronomice cu tradiţii ale altor popoare, cu care poporul român a intrat în contact de-a lungul istoriei. Bucătăria românească cuprinde atât bucate de zi cu zi, cât şi preparate speciale de sărbătoare. Poporul român fiind creştin încă de la începuturile formării sale, bucătăria românească cuprinde numeroase bucate de praznic rânduite în funcţie de anotimpul şi sărbătoarea pomenită. Bucatele româneşti sunt alcătuite atât din legume, cereale, uleiuri vegetale, lapte, produse lactate, dar şi din carne şi subproduse din carne. Un loc aparte în bucătăria românească îl au dulciurile, plăcintele, dulceţurile.

Ocupaţiile de bază ale locuitorilor României au fost, încă din cele mai vechi timpuri, agricultura, creşterea animalelor şi vânătoarea. Relieful României fiind bogat reprezentat atât de zone de luncă, câmpie, de zone deluroase şi intracolinare precum şi de numeroase înălţimi montane, dezvoltarea culturilor agricole şi pomicultura au oferit posibilitatea dezvoltării unei bogate tradiţii culinare, bazate pe prelucrarea cerealelor, legumelor şi fructelor. Bogăţia fâneţelor răspândite pe coamele dealurilor şi poalele munţilor a oferit posibilităţi mari de creştere a animalelor. Astfel bucătăria românească se bucură de o gamă variată de produse de carne, lapte, lactate, produse din lapte, specifice prin gustul, aromele folosite precum şi prin tehnicile de elaborare. Bogăţia vânatului răspândit în pădurile româneşti a adus după sine ştiinţa preparării vânatului în diverse mâncăruri şi preparate.

Prin intersectarea culturilor, bucătăria românească a fost influenţată de bucătăria balcanică, de cea germană, sârbească, italiană, turcă şi maghiară, dar nu numai, ştiut fiind faptul că diversitatea gusturilor şi rafinamentul preparatelor din toate ţările lumii sunt apreciate de marii cunoscători ai tradiţiilor popoarelor.

Prin formarea sa daco-romană, cultura gastronomică a poporului român a moştenit numeroase obiceiuri culinare: de la romani vine plăcinta, cuvânt care a păstrat sensul iniţial al termenului latin placenta, turcii au adus ciorba de perişoare, grecii musacaua, de la bulgari există o largă varietate de mâncăruri cu legume, cum ar fi zacusca, iar şniţelul vine de la austrieci.

Unul dintre feluri de mâncare tipic româneşti este mămăliga. Aceasta este o fiertură de făină de porumb, cu sare şi uneori poate avea adaosuri ca zer, unt, brânză în funcţie de preparatul final obţinut. Ea era folosită foarte des în alimentaţia ţăranilor agricultori şi a crescătorilor de animale şi înlocuia pâinea, care în perioada istorică preindustrială era obţinută în gospodărie prin prelucrarea manuală. Foarte des în bucătăria românească se foloseşte carnea de porc, dar se consumă şi carne de vită, pui, oaie sau miel, precum şi carne de vânat.

Praznicele rânduite de Biserică au adus un aport deosebit în cultura gastronomică românească, aducând o gamă foarte bogată de bucate de sărbătoare. Specifice praznicelor sunt mâncăruri precum cârnaţii, caltaboşii, piftia, cozonacul, sarmalele.

Sarmale cu mămăligă
(https://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/thumb/0/00/Sarmalute_mamaliguta.JPG/800px-Sarmalute_mamaliguta.JPG)

Bibliografie:
https://ro.wikipedia.org/wiki/Bucătăria_românească

❖ REŢETA NUMĂRULUI

REŢETA NUMĂRULUI 1

Material realizat de elevii
Ştefania El Yazami, Cristian Pirlea şi Alberto Diaconescu
clasa a IX-a D
Prof. coordonator Daniela Petre

Tochitura oltenească

Descriere:
Mancare oltenească cu carne de porc, ceapă, vin alb şi ardei iute, numai bună pentru un prânz săţios.

Materii prime :

- 750 g de carne de porc;
- 500 g de ceapă;
- 100 g de untură;
- 50 g de usturoi;
- 50 g de bulion;
- 25 g de ardei iute pisat;
- 100 ml de vin alb;
- 50 g de sare.

Mod de preparare :

- carnea se taie bucăţi şi se pune la prăjit în untura fierbinte;
- ceapa se toacă mărunt şi, când carnea este aproape gata, se adaugă peste ea şi se călesc împreună;
- se adaugă apoi bulionul şi se stinge cu apă;
- se lasă să fiarbă şi se potriveşte cu sare;
- usturoiul se taie mărunt şi se adaugă fierturii, împreună cu piperul şi ardeiul pisat;
- se mai fierbe câteva clocote, după care se adaugă vinul.

Mod de servire :
Se serveşte cu mămăliguţă şi se asezonează cu vin roze sau pălincă.

❖ RECOMANDAREA REVISTEI

Ziua Porţilor Deschise văzută din laboratorul de geografie

Marius Niculae
clasa a XI-a B

Am aflat că pe data de 12 mai este Ziua Porţilor Deschise. Doamna profesoară de istorie, Nedelea Nicoleta, ne-a comunicat că Cercul de istorie-geografie „Valahia" va organiza, în laboratorul de geografie, un concurs de cultură generală „Cultură şi civilizaţie europeană", la care vor participa echipe ce reprezintă clasele a XI-a din şcoala noastră. Concursul era organizat pentru data de 9 mai, Ziua Europei, dar, pentru că s-a ivit această ocazie şi vom avea mai mult timp la dispoziţie, se organizează de Ziua Porţilor Deschise. Nu avem nevoie de pregătire pentru concurs, ne-a spus dânsa, pentru că întrebările vor fi din cunoştinţele pe care le-am obţinut la istorie şi geografie până în clasa a XI-a.

Am hotărât cu colegii mei care va fi echipa, dar în ziua concursului m-am trezit singur în laboratorul de geografie, colegele care trebuiau să fie în echipa clasei a XI-a B fiind ocupate cu o altă activitate. Deşi mi s-a propus să fac echipă cu colegi din alte clase, care fac parte din cerc, am hotărât să particip singur. Şi nu îmi pare rău. Am câştigat *PREMIUL I* .

Concursul a fost distractiv, dar în acelaşi timp şi dificil. Am acceptat fără discuţie să particip la această activitate. Ceea ce am văzut în laboratorul de geografie m-a convins chiar să mă înscriu în cercul de istorie-geografie. Colegii din cerc au realizat expoziţii cu lucrările făcute de elevii şcolii noastre pentru diferite activităţi organizate de doamna profesoară Nicoleta Nedelea. Au organizat, imediat după înfiinţarea cercului, un concurs de postere, afişe, desene pe tema „Eu preţuiesc apa şi pădurea", pentru a sărbători Ziua Mondială a Apei şi Luna Pădurii. Expoziţia realizată cu lucrările elevilor care s-au înscris la concurs a fost vizitată de elevii care au fost în şcoala noastră cu ocazia Zilei Porţilor Deschise. Au fost rugaţi să participe la jurizarea lucrărilor. Mă uitam la ei ce încântaţi o urmau pe preşedinta cercului, Diana Mocanu, elevă în clasa a XI-a A, pentru a vizita expoziţia şi a da note lucrărilor expuse.

M-am bucurat foarte mult că, singur, am reuşit să obţin premiul I la acest concurs, dar cred că bucuria va fi mai mare anul viitor, când voi participa şi eu la concursuri şi activităţi organizate de Cercul „Valahia".

Cercul de istorie-geografie „Valahia" vă prezintă activităţile de la Ziua Porţilor Deschise. Expoziţiile...

Echipele participante la concursul „CULTURĂ ŞI CIVILIZAŢIE EUROPEANĂ”, întrebările, premiile...

Echipa clasei a XI-a A

Echipa clasei a XI-a B

Echipa clasei a XI-a C

Echipa clasei a XI-a F

Întrebările

Probele concursului:

CONCURS DE CULTURĂ GENERALĂ
„Cultură şi civilizaţie europeană”

PROBA NR.1: *ALEGE RĂSPUNSUL CORECT*

(1p / fiecare răspuns corect)

PROBA NR.2: *COMPLETEAZĂ PROPOZIŢIA*

(5p / fiecare răspuns corect)

PROBA NR.3: *DESCOPERĂ ŢARA UNDE SE AFLĂ ...*

(5p / răspuns corect)

PROBA NR.4: *ÎNTREGEŞTE TEXTUL*

(10p)

PROBA NR.5: *COMPLETEAZĂ CUVINTELE CARE LIPSESC*

(1p / fiecare cuvânt)

PROBA NR.6: *RECUNOAŞTE STEAGUL...*

(5p)

PROBA NR.7: *PROBA DE VITEZĂ*

(1p / fiecare stat, capitală, instituţie)

BARAJ: *RĂSPUNDE LA ÎNTREBARE*

(5p / fiecare răspuns corect)

Premianţii

Vizitatori...

În laborator

Vizitând expoziţia şi acordând note lucrărilor